

SPISOVATEĽKY V 9. B

Diana Hamel

Auto zastavilo na príjazdovej ceste pred veľkým zeleným domom s prednou záhradkou plnou kvetov, ktoré rozvoniavali po celej ulici. Bol by to pekný pohľad a ešte krajší teraz, keď prší. Moji rodičia na to frflú, ale ja a Lesi máme iný názor. Lesi je moja štvorročná sestra, ktorá má kučeravé vlasy ako anjelik, aj keď ich nemá plavé, ale hnedé. Dážď je nádherný. Odrážajú sa od neho farby a vydáva jedinečné zvuky pri dopade na rôzny povrch. Či už na chodník, strechu alebo lupene kvetov. A po daždi príde oblúk so všetkými jasnými farbami, ktorý spája nebo so zemou; dúha.

Otec zaparkuje a rýchlo utekáme dovnútra. Na chodbe si vyzlečieme zapršané kabáty, ale hneď sme zase mokří, lebo nás ofíka Atos, naše zlatíčko. Je to trojročný berník, ktorý sa správa ako šteňa. Zasmejeme sa a ideme sa rýchlo prezliecť do suchého, aby sme neprechladli a mama zatiaľ uvarí čaj. Mama sa volá Arien. Je veľmi energická a vždy milá. Má dlhé hnedé vlasy a tyrkysové oči ako Jadranské more. S námahou vyjdem po schodoch do svojej izby. Moja izba je zariadená do prírodných farieb. Hlavne do hnedej a zelenej, do farieb lesa.

Les je moje útočisko. Naberám tam energiu, pozorujem prírodu, zver a lovím. Áno, dobre ste počuli, lovím. Nie puškou, ale lukom a šípmi. Je to moje hobby. Podľa stôp vystopujem zvieru, najčastejšie jeleňa alebo laň. Poďakujem a sľúbim jej, že s ňou budem zaobchádzať s úctou. Zoberiem ju domov a máme večeru. Ale spotrebujeme všetko. Preto sa nečudujte, že mám v izbe toľko koží. A na stole

papier, čo musím dať podpísať rodičom.

Ajaj. Zase budem mať zaracha. Asi sa pýtate prečo. Tak ja vám to teda poviem. Ešte než začnem, predstavím sa. Volám sa Diana Hamel (Hemel). Mám šesťnásť rokov a podľa všetkých som čudáčka, lebo ma fascinujú indiáni ako mojich rodičov. Rada o nich čítam a dozvedám sa zaujímavé informácie a dosť času trávim v lese. Stalo sa to ešte pred naším výletom na Galdhopiggen. Žijeme v meste Bergen. Je to také väčšie mesto. Chodím do školy menom Grimfordská stredná škola do druhého ročníka. V triede sme tak trochu rozdelený na obľúbených, šprtov, tichých a čudných. Viete kam patríam ja? Presne tak. Medzi čudných. Len kvôli tomu, že sa zaujímam o Indiánov, lovím zvieratá a tak trochu vyzerám ako Indiánka. Totižto nosím zväčša hnedé rifle, trička vo farbách prírody, plátenné alebo kožené topánky farby mokrej hlíny, okolo krku hlinené koráliky, na zápästiach kožené náramky a tmavohnedé dlhé vlasy buď rozpustené, alebo zviazané koženým remienkom do copu alebo drdola. A aj preto si zo mňa dievča menom Nemesis robí srandu. Nadáva mi do šialených, bosoriek, šamanov, a tak ďalej. Ja si to vôbec nevšímam, ale naposledy to prehnela. Mali sme hodinu sociológie s pani učiteľkou Mavrincovou, keď zazvonilo. Išla som sa postaviť z lavice, keď

ma začalo tlačíť niečo v topánke. Bola to ulita slimáka. Malá, ale tvrdá ako kamienok a kúsky hliny. Vysypala som to na zem a Nemesis a jej dve kamarátky, mimochodom dosť hlúpe, sa začali smiať. Nemesis a jej kamošky, Saša a Sofia, patria medzi najobľúbenejšie baby z triedy. Všetky sú blondíny. Len oči majú iné. Saša a Sofia majú modré oči a Nemesis má šedé ako búrkové mraky.

„Zase si bola v tom tvojom lese?“ opýtala sa Nemesis. „Chcela by som vedieť ,čo tam robíš. Rozprávaš sa so zvieratami? Alebo robíš nejaké rituáli?“

Ostatní hneď vybuchli smiechom a hodili do mňa hlinu, čo som vysypala z topánky. Zagánila som na ňu, ale nič som nepovedala. Na toto som bola zvyknutá. Zdvihla som sa, že idem preč, keď sa Nemesis ozvala: „Do lesa chodia s tebou aj tvoji rodičia, však? Robíte nejaké wo-do, a preto sa hovorí o nich, že im preskakuje.“ Ďalší príval smiechu.

„O mojich rodičoch nič nehovor“ ,ozvala som sa, „lebo...“

„...lebo ,čo?“ skočila mi do reči Nemesis. „Uvrhneš na mňa kliatbu? Ja len hovorím, čo si všetci myslia ,že preskočilo tebe aj tvojim rodičom. Prečo si myslíš, že vyhodili tvojho otca? Lebo nechceli psychopatického právnika.“

Všetci na mňa upreli zrak a začali sa uškŕňať . Áno, o otcovi sa hovorilo, že je cvok aj s mamou, ale to len preto, že sú ako ja. Otec sa volá Damien a je veľmi dobrým právníkom. Je pravda, že ho vyhodili, ale z iného dôvodu. Oco je inak veľmi sympatický. Má havranie vlasy a oči farby orieškov. Ale toto je už moc, pomyslela som si. Zhodila som batoh a vykročila za ňou, zatiaľ, čo sa ešte s ostatnými smiala. Keď ma zbadala, s pohrdavým úsmevom sa pozerala, ako idem k nej. To čo nastalo, však nikto nečakal. Pristúpila som k nej a takú som jej vypálila päšťou, že spadla zo stoličky a rozplakala sa, pridŕžajúc rukou zlomený zakrvavený nos. Spolužiaci ostali ticho a pozerali sa na mňa s otvorenými ústami a očami roztvorenými ako sova.

„Nikdy už takéto veci o mojich rodičoch nevrav,“ povedala som jej.

V tichu, kde bolo počuť len nariekanie Nemesis, som si zobrala ruksak a so spokojným úsmevom vyšla z triedy. Dostala som za to zápis a poslali ma aj za riaditeľom, ktorý ma upozornil, aby sa to už neopakovalo. Musela som sľúbiť, že sa to už nestane. Rodičia asi nebudú mať radosť. Nuž, nevadí. Odkedy sa to však stalo, nikto mi už nenadáva a nevysmieva sa mi, čo je celkom fajn. Až na to, že i oco asi dá zaracha.

Sadla som si na posteľ, keď do izby vošla Lesi s bábikou. Docupitala k posteli a začala ku mne načahovať malé rúčky. Zdvihla som ju na kolená. Pohladila mi tvár a usmiala sa na mňa. Neodolala som jej veselým zeleným očkám a zlatému úsmevu, usmiala som sa tiež. Objala ma krehkými rúčkami. Opätovala som jej objatie a zabudla na všetky problémy.

Viktória Habarová, 9. B

Divoký sen

Všetko akoby stíchlo. Kvapôčky dažďa padali postupne na chladnú premočenú zem a vydávali pri tom zvuky bubnovania. Vonku bola už zima a nič nebolo vidno. Nikto tam nebol, všetci boli zrejme zatvorení vo svojich domoch a vyhýbali sa tomuto škaredému a sychravému počasiu. V meste akoby sa nikto nenachádzal,

akoby to bolo malé opustené mesto, na kraji cesty. To len malá Ema bežala popri dome, na sebe mala oblečené iba modré rifle, čierne krátke tričko a šedý tenký svetřík. Bežala niekam do neznáma, sama nevedela kam ide. Bolo jej jedno to, že jej červené vlasy, ktoré mala po pleciah boli totálne premočené, že jej bola zima, alebo to že mala na sebe iba krátky svetřík, ktorý ju veľmi nezakrýval. Potrebovala jednoducho niekam utiecť. Sama síce nevedela kam ide, no vedela že tu naďalej nemôže zostať. Odrazu však zastavila pri jednom lese, ktorý sa nachádzal neďaleko jej mesta. Vedela dobre, že tam nikto nechodil, pretože miestny obyvatelia tvrdili, že sa tam nachádzajú medvede. Ema tomto však sama neverila, a preto vošla do lesa. Aby sa až tak nebála, vytiahla svoj mobil z vrečka a zapla si baterku. No to však nepomohlo, pretože sa bála ešte viac. Nezastavil ju ani šum lístia, ktorý počula vedľa seba, snažila sa kráčať ďalej. Takto kráčala ešte necelých desať minút, až pred sebou uvidela veľkú strašidelnú postavu, ktorá stála pred ňou.

„Medveď, do frasa.“ Povedala si sama pre seba a snažila sa mu vyhnúť. Utekala pred ním, no zrazu zakopla o kameň a padla na zem. Vysoký a mohutný medveď stál pred ňou a ona sama vedela, čo ju čaká. No vtom...

Jej oči sa postupne otvorili. Sadla si na posteľ, rozsvietila sa lampu a sama nevedela, čo za čudný sen to mala. No bola napokon rada, že sa práve nachádza vo svojej posteli.

Sabina Barteková, 9. B

P O S T E Ľ

A je to tu. Všetky sedíme v mikrobuse a máme pred sebou nejakých 900 km. Vyrážame do Poľska na volejbalový turnaj.

Cesta rýchlo ubehla. Prišli sme do prímorského mesta Leba. Každá sme si zobrali svoju batožinu a čakali na ubytovanie. Tréneri nás dlhou, kobercovou a osvetlenou chodbou vedú do našej izby. Oznámili nám, že je desať posteľová. Potešili sme sa. Aspoň budeme všetky pokope.

Postupne sme vchádzali do vnútra. Izba bola vymaľovaná na bledo-žlté s tromi oknami. Postele v nej boli poschodové, natlačené tesne vedľa seba. Matrace boli nové, potiahnuté tenkými plachtami. Podušky a paplóny boli navlečené do žltomodrých návliečok.

S babami sme si porozdeľovali postele. Po večeri sme všetky kecali na našej žltej izbe. Ponúkali sme si vzájomne sladké, slané, pečené a vysmážané dobroty. Prechádzali sme z postele na posteľ, aby sme okoštovali dobroty z domu. V tom sa pod jednou posteľ podlomila a prepadla sa našťastie na zem. Ej to bolo smiechu.

„To čo bolo?“

„Čo sa stalo?“

„Kto spadol?“ sypali sa otázky.

Nevedeli sme sa dosmiať. Každý z nás stekali slzy po tvári od smiechu. Bola to Danko a našťastie sa jej nič nestalo.

Denisa Galániová, 9. B